

A punt d'arribar al
refugi d'Alftavatn,
s'obre un bell paisatge
del terreny islandès.

Text i fotografies de **Mireia Rovira Forné**

ISLÀN

TRAVERSANT LA TERRA DEL FOC I DEL GEL

DIA

Islàndia és coneguda per la seva naturalesa salvatge, que ens ofereix contrastos delirants. És una illa on deserts i volcans es fusionen amb vastes glaceres en un espectacle cromàtic d'una bellesa sublim.

En aquesta travessa ens endinsarem primer als Highlands islandesos, per descobrir-ne l'essència. Volíem desprendre'ns de la comoditat i conèixer la cara més inhòspita i remota de les terres altes. Finalitzaríem amb una ruta més convencional, pedalejant per la mítica Ring Road, la carretera que encercla el país. Gairebé trenta dies d'aventura entre volcans, rius, vent i gel, a les acaballes de l'estiu passat.

PLANIFICANT LA INCERTESA

Quan vam decidir viatjar a Islàndia, teníem clar que volíem aventurar-nos a conèixer-li les entranyes, i això suposava planificar una ruta una mica incerta. Estimàvem que travessar les terres altes ens portaria entre 10 i 15 dies, perquè si bé el país és famós pels seus paisatges, també ho és pels fenòmens meteorològics extrems, i a cavall d'una bicicleta, ben poc hi ha a negociar.

Així que estudiant articles, rutes i documentals, vam traçar sobre el mapa l'itinerari que creiem més factible —amb el vistiplau dels déus de la meteorologia—, i algun altre pla d'escapatori per si de cas.

En aquesta primera part del viatge, l'autosuficiència era clau: a les terres altes no trobaríem poblacions ni avituallament, de manera que havíem de dur tota l'equipament d'acampada i calcular meticulosament les racions de menjar que hauríem de transportar, optant per àpats

Àrea geotermal de Hverir, una de les més grans i actives de l'illa, per on passem el segon dia de la ruta. A sota: Camí del descens del volcà Askja cap al refugi de Dreki (dia 4).

liofiltrats per completar el trencaclosques.

Altres reptes que caldria superar eren els nombrosos rius que s'interposarien al nostre camí, i que en algunes zones, no trobaríem ningú per ajudar-nos en cas d'emergència. «Tot anirà bé», ens anàvem repetint amb la boca petita.

Per contra, la segona part de la ruta, després de travessar des d'Akureyri fins a Vík, seria més relaxada. Pedalejaríem per carreteres asfaltades amb poblacions més freqüents. Podríem planificar sobre la marxa amb la tranquil·litat de trobar menjar i càmpings més equipats i accessibles.

BENVINGUTS A ISLÀNDIA

Arribem a l'aeroport de Keflavík, i ens dirigim al *bike-point*, un espai de cortesia equipat amb eines per poder muntar les bicicletes. Esperem pacients el primer autobús que ens durà la capital. No hem dormit i el dia serà massa llarg per afegir 60 km pedalant. Amb la complicitat d'un afable conductor d'herència vikinga, encabim gratuïtament les bicicletes a la bodega i arrenquem cap a Reykjavík, on farem un nou transbord fins al destí final, Akureyri. La ciutat, famosa pels seus semàfors amb forma de cor i per ser un destí ideal per a l'observació de cetacis, disposa també d'un *Bónus*, la cadena de supermercats més econòmica de l'illa, ideal per fer les últimes compres.

Dos dies plàcids de ruta ens separen de l'inici de la travessa. La força de la natura, marca de la casa, ja ens deixa meravellats, oferint-nos espectacles com les vistoses fumaroles de Hverir o la imponent cascada de Dettifoss, la més cabalosa d'Europa.

RUMB AL DESERT DE LAVA

Islàndia disposa d'una petita xarxa de refugis lliures, repartits estratègicament per tot el territori. Ajustarem la ruta per treure'n partit, dormint en algun de tan curiós com l'ermita de Sant Pere (Pétur Kirkja), que trobarem just abans de capbussar-nos de ple a l'aventura.

L'endemà, amb una barreja d'adrenalina i neguit, emprenem la primera carretera de muntanya, que ja deixa entreveure la rudesia del terreny que ens espera. Camins rugosos i sorrencs, modelats pel vent incansable i el pas dels vehicles estrafolaris que els transiten. Les pistes arenoses es van obrint pas cap al vast horitzó, només trencat per siluetes de volcans llunyans, que ens van guiant com fars en el mar de lava. Vells gegants reposant sobre el de-

sert, alguns coberts amb mantells d'un blanc glacial, d'altres d'un verd tan intens, que fa mal a la vista. Per sort, duem les bicis adients, equipades amb suspensió i pneumàtics de muntanya, que ens alleugen el continu sotragueig, fent més amable el pas dels quilòmetres.

Les idees imaginàries dels paisatges islandesos es van traduint en una realitat inabastable, i els desafiaments es van succeint. Travessem els primers rius, i anem posant en pràctica el ritual après: buscar el punt més ample, comprovar la profunditat i travessar a favor del corrent amb la bici al costat, sempre avançant en diagonal. Quan algun tot terreny ens serveix de referència, agraïm estalviar-nos les prospeccions, l'aigua és francament gèlida!

Cada dia pernoctem a les zones habilitades. Ens informen que l'acampada lliure no està permesa als parcs naturals i no veiem factible amagar-nos enmig del desert, on no hi ha gairebé ni un roc, i encara menys boscos. Tampoc volem arriscar-nos a rebre moltes estratosfèriques, i ens resignem a pagar uns 20 o 30 € per nit, tarifa que només et permet acampar i usar els vàters exteriors. Per fer ús de la resta

En la novena jornada fem una parada a Landmanalaugar, on es poden contemplar les muntanyes de tots colors i els extensos camps de lava.

d'instal·lacions, caldria pagar la pernoctació al refugi, a preu d'un cinc estrelles, i amb l'inconvenient que tampoc disposen de servei de restauració.

El temps ens dona força treva. Només un parell de nits sucumbim als cants de sirena i dormim dins dels refugis, per resguardar-nos de la neu (sí, en ple juliol) i de l'excessiva pluja que ens persegua.

A Dreki, ens desviem per contemplar el volcà Askja i la seva espectacular caldera de gairebé 50 km². Avancem contra un vent implacable fins a descobrir el fabulós llac que l'inunda, reflex de dos ciclistes diminuts enmig de colossos. Continuem pedalejant cap al cor de la ruta, la zona més remota. Els camins havien quedat impracticables, fins i tot pels tot terreny més ben equipats, a causa de una erupció del 2014. Tan sols trobem, abans d'endinsar-nos-hi, un equip de la NASA posant a prova

robots marcians. L'arena soterrava les traçades del camí, i el vent era tan fort que els dimoniets jugaven a engolir-nos, ocultant l'horitzó rere una fina cortina de pols i cendres. Caminaríem durant hores i no trobaríem aigua fins l'endemà. Tot molt prometedor.

El refugi lliure de Kistufell va aparèixer als peus del Vatnajökull, la glacera més extensa d'Europa, com l'oasi que anhelàvem (literalment) al bell mig del desert. Arribar-hi, després d'una àrdua batalla contra els elements, va ser tota una fita en la travessa. Comptava amb aigua d'emergència i estava perfectament equipat per passar-hi una vetllada màgica.

Continuem al sud, on els rius guanyaven empena, els camins s'amansien i els paisatges eren cada cop més impressionants. Els colors vívids dels minerals oxidats cobrint les muntanyes, la silueta desafiant del volcà Krakatindur, l'atzabeja de la terra volcànica contrastant amb el verd cridaner de la resiliència vegetal, o les glaceres enmig del desert, eren imatges que t'exploaven a la retina i que el cervell processava amb fascinació i incredulitat. Mentre el pedaleig, ara molt més plaent, et permetia gaudir a càmera lenta de tot l'espectacle.

Visita exprés al canyó de Thakgil, un racó poc concorregut i de gran bellesa.

Fem un breu recés a Lanmanalaugar, la meca de l'excursionisme on convergien tot de turistes amants de la natura, i dediquem una jornada a caminar per les famoses muntanyes de colors, enmig de les fumeroles de sofre, i banyar-nos a les càlides aigües termals.

Una parella local, ell de descendència espanyola, que vam conèixer a Nydalur, van reescriure l'últim gir de guió de la nostra travessa, abans de desembocar al desafinat asfalt de la Ring Road. A més d'obsequiar-nos amb unes cobejades cerveses, bé prohibitiu especialment als Highlands, ens recomanen continuar cap al volcà Maelifell i passar la darrera nit al refugi lliure d'Öldufellsleið, un raconet bucòlic on estols d'oques de galta blanca i ramats d'ovelles llanudes ens donaven el comiat.

TANCANT EL CERCLE

Abans d'arribar a Vík, anem a conèixer un bocinet d'història i visitem un enclavament prou curiós: Hjørleifshöfði. És la icònica cova de Yoda, retallada naturalment amb la reconeixible silueta del personatge de Star Wars, i sobre la qual s'alça un promontori. Allí trobem la tomba de Hróðmarsson, un dels primers colons vikings nòrdics que va arribar a Islàndia, i que va morir assassinat pels seus propis es-

claus, tips de la seva tirania. Gaudirem d'una panoràmica deliciosa amb regust de victòria abans de deixar enrere les terres altes.

Unes ciclistes catalanes, de les poques amb qui vam coincidir, ens recomanen fer una última incursió al parc natural de Thakgil, encara per pistes de terra. Combinant la bicicleta i el senderisme, pots arribar ben bé als peus del Mýrdalsjökull, la quarta glacera més important de l'illa, que descobrim amagada rere canyons abruptes. La molsa, d'un verd estrident, cobreix tota la vall, i el camí s'obre pas entre muntanyes de neus perpètuas, d'on emanen rius glacials. Una altra instantània inoblidable que ens enduem a les alforges.

Ara sí, iniciem la darrera part de la ruta. Pedalegem per la Ring Road cap al turístic Cercle Daurat, que inclou les atraccions naturals més accessibles per als cotxes convencionals. Ja no ens caldrà planificar gaire, però sí que hem d'estar atents a la conducció. La carretera, estreta i transitada, esdevé una trampa mortal combinada amb les ràfegues de vent i les autocaravanes XL.

Anem pedalejant a la recerca de racons famosos, com els penya-segats de Dyrhólaey, on albirem frarets; la icònica avioneta accidentada a Solheimasandur; les fotogèniques cascades de Skógar i Gullfoss; Geysir, amb el públic

expectant les sobtades explosions; Laugarvatn, famós per les aigües termals i pel pa cuit al sòl candent; i finalment, arribem a Thingvellir, el lloc més emblemàtic de la història islandesa. Allà s'hi fundà el primer Parlament europeu vora l'any 930, s'hi erigí la primera església cristiana i és on va néixer la República d'Islàndia el juny del 1944. A més, és únic per la seva situació geogràfica. El parc, d'una naturalesa exuberant, està esberlat per infinitat de fissures i falles, produïdes per la separació de les plaques nord-americana i eurasiàtica. Fins i tot s'ofereix fer-hi submarinisme per explorar-les.

Decidim treure profit d'un darrer refugi lliure, i tornar a endinsar-nos per camins fins a Langjökull, l'última glacera que tindrem a tocar. Assaborint les darreres pedalades, solament rodejats de volcans i gel, ens acomiadem definitivament de les terres altes. Ens retrobarem amb l'asfalt, i en un parell de jornades més, cobrim la distància entre les viles de Húsafell i Borgarnes, on pacientment, aconseguim un autobús que ens retorni a Reykjavík. Acomodats al càmping de la ciutat, gaudim d'uns dies de descans per visitar l'eclèctica i sorprenent capital, i degustar la peculiar gastronomia local, també plena de potents contrastos, com els que ens han quedat gravats a foc en aquesta desafiant travessa.

ISLÀNDIA

SOBRE DUES RODES. DADES PRÀCTIQUES

Rutes: Terres Altes 750 km i 6.900 m (12 dies); basada en *Island Divide* de *bikepacking.com* i *@coununparderuedas*. Cercle Daurat 450 km i 3.500 m en 8 dies; cal afegir 1 dia per arribar amb autobús de l'aeroport a Akureyri i 2 dies des de Borgarnes a l'aeroport.

Connectivitat: A les terres altes, moltes zones no tenen cobertura. La senyalització de les carreteres i camins (que compten amb pals grocs quilomètrics) és suficient, però convé portar GPS o *smartphone* per si la visibilitat disminueix. No sol haver-hi endolls a les zones d'acampada, cal dur una placa solar si necessiteu carregar equips electrònics. En cas d'emergència, els guardes poden carregar-vos el telèfon.

Meteorologia: Cal estar al corrent de la canviant i adversa meteorologia, especi-

alment alertes de vent i tempestes. També del cabal dels rius en funció de l'hora que preveieu passar. Informeu-vos sempre i a cada zona d'acampada. Seguiu els consells dels locals per passar els rius. Rebreu automàticament avisos de situació d'alerta al telèfon si teniu cobertura.

Bicicleta i mecànica: Recomanable una BTT amb suspensió frontal i pneumàtics de mínim 2.3 d'ample si volem una experiència confortable. Si porteu *tubeless*, podreu rodar a menys pressió per les abundants zones d'arena, facilitant la pedalada. Fora de la capital no trobareu tendes de bicicleta.

Terreny: Pistes de terra majoritàriament en bon estat, però algunes molt erosionades. Abunden els bancals de sorra. Pendents suaus i progressius sense cap dificultat tècnica (excepte per arribar a Kistufell). Les carre-

ALBERT MARTÍNEZ (BASE GOOGLE MAPS)

Els ciclistes Òscar i Mireia, amb la silueta del volcà Krakatindur al fons.

teres no tenen voral i són molt estretes, fent perillosa la circulació pels trams més turístics. Informeu-vos de l'estat de les pistes de muntanya i carreteres a umferdin.is/en.

Logística i autosuficiència: És imprescindible a les terres altes. L'aigua no és un problema, duu un filtre per si trobeu sediments de sorra, però a les zones d'acampada sempre és potable. Només trobareu menjar d'emergència com fideus instantanis a preus prohibitius. És recomanable dur el menjar des de casa per evitar una despesa important en queviures. Als càmpings i zones d'acampada, sol haver-hi, gratuïtament, menjar o ampolles de gas sobrants d'altres viatgers; és interessant comprovar si al càmping de la capital en trobeu abans de començar la ruta. Porteu una mosquitera per cobrir-vos el cap: ¡les diminutes mosques poden ser un infern en determinades zones! A la Ring Road, trobareu supermercats i restaurants, també molt cars. Moure's amb autobús sol ser fàcil. Si no

està ple, podreu portar-hi les bicis a la bodega sense problema, pagant un suplement. A la majoria de càmpings les dutxes calentes també es paguen a part.

Clima: La millor època és de juny a setembre. Els dies són molt llargs (sol de mitjanit), que permet aturar-se en cas de pluja i continuar pedalant fins tard. Cal esperar dies suaus però no calorosos, i nits fredes fins al voltant fins i tot dels 0 °C. És habitual alguna nevada esporàdica.

Menjar i begudes: El supermercat més econòmic és el Bónus. Les begudes alcohòliques són especialment cares i es venen només en supermercats especialitzats (com Vinbudin). Una pizza i un parell de cerveses poden costar entre 60 i 70 €. No recomanem tastar el tauró fermentat, molt més agradable qualsevol sopa de peix o guisats típics, on predomina la patata, verdures d'hivern, el xai i el salmó.